

בש"פ 9519/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 9519/16

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד (כב' השופט א' יקואל) במ"ת 57342-08-16
מיום 29.11.2016

תאריך הישיבה: י"ג בכסלו התשע"ז (13.12.2016)

בשם העורר: עו"ד איתי רוזין

בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

החלטה

1. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו שורת עבירות אינוס ועבירות מין נוספות. על פי כתב האישום, העורר, שהוא כבן 71, הוא בן זוגה של אמה של המתלוננת (להלן: האם). כמתואר בכתב האישום, מאז הייתה המתלוננת בת 8 התגוררו העורר, האם, המתלוננת ואחיה בדירת העורר בראשון לציון. מאז שנת 2008 סובלת המתלוננת ממחלת נפש. בשל מחלתה של המתלוננת הוגדר בנה, כבן 12, "קטין נזקק", ובשנת 2008 הוא הוצא ממשמורת והועבר לבית העורר והאם. בשנת 2012 מנע העורר מהמתלוננת לפגוש את בנה למשך כחודש, ללא שהייתה לו סמכות לעשות כן; ובמהלך חודש יולי 2016 ביצע ב-7 הזדמנויות שונות מעשי אינוס במתלוננת.

עמוד 1

2. יחד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר העורר עד לתום ההליכים נגדו. העורר הסכים לקיומן של ראיות לכאורה והופנה לשירות המבחן. שירות המבחן מסר כי מן העורר נשקף "סיכון ממוקד" ביחס לקשר עם המתלוננת - סיכון אשר ממשיך להתקיים דרך הקשר שהוא מקיים עם בנה. יחד עם זאת, תחת "פיקוח הדוק" אשר ימנע כל קשר בין העורר לבין המתלוננת ויאפשר קשר עם בנה רק בפיקוח גורמי הרווחה, המליץ שירות המבחן על שחרור העורר לחלופת מעצר בבית אחותו, בפיקוחה ובפיקוח בנו וחברו. בתסקיר משלים נדרש שירות המבחן לבחינת היתכנות מעצר בפיקוח אלקטרוני. צוין כי העורר הוא בעל יכולת להיענות לגבולות ברורים, אך הודגש כי האיזוק האלקטרוני אינו יכול למנוע הפרת תנאים "ולא יתן מענה לסיכון בשיבוש מהלכי משפט ובפגיעה במתלוננת". על רקע זה סבר השירות כי האיזוק האלקטרוני אינו "גורם קריטי" להפחתת הסיכון, ושב על המלצתו לשחרור העורר לחלופה תוך איסור על יצירת קשר עם המתלוננת ובנה.

3. בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט א' יקואל) הורה על מעצר העורר בפיקוח אלקטרוני ובפיקוח אנושי בתנאים מגבילים. בהחלטתו ציין בית המשפט כי התרשם שהשמת העורר במעצר בפיקוח אלקטרוני תוך הגבלת גישתו לאמצעי תקשורת תאפשר ניתוק כל אפשרות ליצירת קשר בינו לבין המתלוננת ובנה, באופן שיש בו כדי להפחית מהמסוכנות הנשקפת ממנו ומהחשש לשיבוש מהלכי משפט על ידו. בין היתר נקבע כי עד לסיום שמיעת עדותה של המתלוננת יאסר על העורר "כל מגע עם אמצעי תקשורת מכל מין וסוג". המפקחים הצטוו לדאוג לכך שהבית ינותק מקווי תקשורת טלפון או מרשתת למעט הנדרש לצורך פיקוח אלקטרוני ולמעט שיחות נכנסות. נקבע כי בכל זמן נתון יימצא בבית לא יותר ממכשיר טלפון נייד אחד אשר יוחזק בידי המפקח, ויתר אמצעי התקשורת יימצאו מחוץ לבית. עוד הורה בית המשפט לעורר לחתום על ערבות עצמית; חתימה על ערבות צד ג' מצד כל אחד מהמפקחים; והפקדת סכום של 65,000 ש"ח במזומן או בערבות בנקאית.

4. מכאן הערר שלפניי. לטענת העורר, התנאים שנקבעו בהחלטת בית משפט קמא מגבילים וקשים יתר על המידה, והם פוגעים בחירותו שלו ובחירות מפקחיו "עד כדי גזירה שאין מפקחיו יכולים לעמוד בה". העורר סבור כי אין עסקין במקרה של עבירות מין שבוצעו ברשת או באמצעים דיגיטליים, ועל כן לא נשקפת ממנו כל מסוכנות הקשורה לאמצעים אלה. העורר אף טען כי בעודו במעצר הוא זכה לגישה חופשית למכשיר טלפון; וכי התנאי האמור מונע ממנו לבוא בדברים עם בא כוחו ולנהל את הגנתו. עוד הדגיש העורר כי התנאים מנתקים את מפקחיו מטלפון נייד ומגישה למרשתת, ואין הדבר ראוי בהינתן שבית המשפט נתן בהם את אמונו. לצד זאת טען העורר לעניין הערבויות שהוטלו עליו. העורר גורס כי אין ביכולתו וביכולת בני משפחתו לגייס את סכום ההפקדה שנקבע בהחלטת בית המשפט המחוזי. משכך מבקש העורר להסתפק בסכום שהופקד עד כה - 40,000 ש"ח.

5. במהלך הדיון שלפניי התנגדה המשיבה לקבלת הערר בכל הקשור בתנאים המגבילים קשר בהיקף שנתבקש על ידי העורר. נטען כי ההגבלה האמורה הוחלה עד לעדות המתלוננת, הקבועה ליום 23.1.2017 - והדבר מתבקש בהינתן החשש שהעורר יבקש להשפיע על המתלוננת או בנה, אף אם לא במישרין דרכם. יחד עם זאת, המשיבה הביעה הסכמתה לכך שיינתן לעורר לשוחח עם בא כוחו כמו גם לכך שכל מפקח יוכל לעשות שימוש במכשיר טלפון נייד אשר יוותר בחזקתו, גם לצורך גישה למרשתת. את שאלת סכום ההפקדה הותירה המשיבה לשיקול דעת בית המשפט.

6. לאחר שעיינתי בערר ובנספחיו מצאתי כי דינו להתקבל חלקית, כפי שיפורט להלן. תחילה לסכום ההפקדה. סכום זה הועמד כזכור על ידי בית המשפט המחוזי על סך של 65,000 ש"ח. העורר טוען כי כיום הוא איננו עובד והוא ואשתו מתקיימים אך מקצבאות ביטוח לאומי. לדבריו, אף הסכום שגויס על ידו כעת, 40,000 ש"ח, גויס על ידו ועל ידי משפחתו בעמל רב, וזאת בין היתר באמצעות הלוואות שניטלו לטובת העניין. בהיעדר התנגדות מטעם המשיבה, וכדי

שלא לסכל את שחרור העורר לחלופה אך מן הטעם האמור, ניתן יהא להסתפק בהפקדת סכום זה.

7. אשר לשאלת ההגבלה על אמצעי תקשורת. בהקשר זה ראוי להבהיר בראשית הדברים מדוע נקבעו התנאים המגבילים האמורים בהחלטת בית המשפט המחוזי. כעולה מן ההחלטה נושא הערר, במסגרת ההליך שהתנהל בבית משפט קמא התנגדה המשיבה לשחרור העורר לחלופה כמוצע על ידי שירות המבחן. בין היתר עמדה בהליך זה המשיבה על החשש שהעורר ישבש מהלכי משפט באמצעות העברת מסרים למתלוננת דרך בנה. המשיבה הפנתה לעדותה של עובדת סוציאלית שממנה עולה כי גם כשהבן שהה במסגרת רווחה התקשר אליו העורר ואמר לו: "אמרת להם, אמרת להם שאמא חולמת חלומות?". עוד טענה המשיבה כי במסגרת מעצרו יצר העורר קשר עם בנה של המתלוננת והעביר אליו מסרים בנוגע לאמו. במהלך הדיון לפניי לא כפר בא כוח העורר בכך. דברים אלה מבססים חשש ממשי לשיבוש מהלכי משפט מצד העורר. בנסיבות אלו, ובהינתן שעדות המתלוננת קבועה לנקודת זמן קרובה, איני רואה להתיר לעורר לעשות שימוש באמצעי תקשורת באופן חופשי, וזאת בהינתן הקושי להגביל ולפקח על אמצעים כאמור (השוו בש"פ 6056/14 נחמן נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (23.9.2014)). בהסכמת המשיבה יוכל העורר ליצור קשר עם בא כוחו וזאת על דרך שיחה נכנסת מטעם בא כוחו, שתתואם במידת הצורך על ידי המפקחים. פרט לכך לא יוכל העורר להסתייע בטלפון או בגישה למרשתת עד שתישמע עדות המתלוננת. מפקחיו של העורר יוכלו לשאת עליהם מכשירי טלפון נייד לשימושם האישי בלבד. לא יחול שינוי ביתר התנאים המפורטים בהחלטת בית המשפט המחוזי.

הערר מתקבל אפוא באופן חלקי, כמבואר בפסקאות 6-7.

ניתנה היום, י"ג בכסלו התשע"ז (13.12.2016).

ש ו פ ט